

UZASADNIENIE

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2013 r. w miejscowości K., woj. (...), ok. godz. 20:30 D. S. podjechał pod tamtejszy sklep samochodem osobowym m-ki A. o nr rej. (...) należącym do jego ojca M. S.. D. S. wysiadł z auta i udał się do sklepu. Wysiadając z auta pozostawił je otwarte, a kluczyki do niego położył pod popielniczką. Gdy D. S. przebywał w sklepie, to bez jego zgody znany mu osobiście oskarżony R. K. wsiadł do tego samochodu, uruchomił silnik przy użyciu znajdujących się w aucie kluczyków i zaczął nim jechać. Po przejechaniu niewielkiej odległości oskarżony samochodem tym wjechał w ogrodzenie pobliskiej posesji nr (...) uszkadzając je. Oskarżony spowodował też w wyniku tego uszkodzenia w samochodzie, którym kierował, w postaci uszkodzenia powłoki lakierniczej obydwu drzwi po stronie kierowcy, przednich błotników, maski i zderzaka oraz halogenu przeciwmgielnego. Wartość uszkodzeń wyniosła około 2500 zł na szkodę M. S..

Kiedy D. S. wyszedł ze sklepu zobaczył, że samochód A., którym przyjechał, stoi już uszkodzony przy w/w ogrodzeniu posesji nr (...) i wysiada z niego oskarżony R. K.. Oskarżony ledwo trzymał się na nogach, zataczał się, wyglądał na osobę pijaną. D. S. podszedł do oskarżonego i poczuł od niego woń alkoholu. D. S. był zdenerwowany na oskarżonego, postanowił go zatrzymać do czasu przyjazdu Policji. Właścicielka posesji nr (...) B. Ś., która też się pojawiła, powiedziała, iż dzwoni na Policję. Kiedy D. S. „sprowadził oskarżonego do parteru” wówczas odciągnął go od oskarżonego S. K.. Wtedy oskarżony wstał z ziemi i uciekł w stronę P..

Dowód:

Wyjaśnienia oskarżonego R. K. – k. 28

Zeznania świadka D. S. – k. 4-5, 30, 35-36

Zeznania świadka M. S. – k. 14

Zeznania świadka B. Ś. – k. 17

Zeznania świadka M. W. – k. 19

Zeznania świadka S. K. – k. 23

Dokumentacja fotograficzna – k. 6-9

Przedmiotowy samochód został zakupiony przez M. S. za kwotę 5000 zł, przy czym następnie jego syn D. S. zrobił remont tego pojazdu i wymienił w nim silnik.

Dowód:

Zeznania świadka D. S. – k. 30

Oskarżony R. K. urodził się w dniu (...) Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu ślusarz. Kawaler, bezdzietny, nigdzie niezatrudniony na stałe, nie zarejestrowany jako bezrobotny, bez majątku większej wartości, utrzymuje się z różnych prac dorywczych fizycznych, o średnim dochodzie miesięcznym 1000 zł netto miesięcznie. Dotychczas był jeden raz karany sędownie w 2007 r., przy czym orzeczonej kary pozbawienia oskarżony nie odbywał, gdyż postanowienie o zarządzeniu jej wykonania zostało następnie uchylone.

dowód:

dane osobowe podane przez oskarżonego do protokołu rozprawy – k. 58

karta karna – k. 12-13

odpis wyroku – k. 50

akta sprawy (...)

zapisek urzędowy dot. ustaleń w Sekcji Wykonawczej SR w Brzegu – k. 62

policyjna notatka o osobie – k. 37

Oskarżony R. K., jako podejrzany w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym złożył wyjaśnienia, w których jednak twierdził, że kiedy D. S. podjechał tym samochodem pod sklep i udawał się do sklepu, to oskarżony zapytał go, czy może wsiąść do samochodu i włączyć sobie muzykę z radia. D. S. się zgodził. Kluczyk był włożony w stacyjkę samochodu, oskarżony włączył silnik, aby posłuchać muzyki, i wówczas samochód sam ruszył do przodu, oskarżony chciał jakoś zatrzymać pojazd i nacisnął jeden z pedałów, prawdopodobnie gazu, i samochód wjechał w ogrodzenie. Silnik zgasł, dobiegł do niego D. S. i doszło między nimi do szarpaniny. Kiedy właścicielka posesji powiedziała, że dzwoni na policję oskarżony się wystraszył i uciekł stamtąd. Oskarżony nie posiada prawa jazdy, nie zna obsługi samochodów, a tego dnia był trzeźwy.

Na rozprawę, na której doszło do otwarcia przewodu sądowego, oskarżony nie stawiał się będąc prawidłowo powiadomionym o jej terminie, w związku z czym przeprowadzono ją w trybie uproszczonym zaocznie.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na przypisanie oskarżonemu winy i sprawstwa, co do popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu, ale z jedną zasadniczą zmianą, gdyż brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżony porzucił przedmiotowy pojazd, stąd w miejsce kwalifikacji z art. 289 § 2 kk przyjęto kwalifikację z art. 289 § 1 kk. Nadto zmieniono wartość spowodowanych przez oskarżonego uszkodzeń w tym samochodzie określając ją jedynie w sposób przybliżony.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka D. S., które były jednoznaczne, pełne, wyczerpujące i znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków M. S., B. Ś., M. W., S. K.. Zakres uszkodzeń samochodu został wykazany także dokumentacją fotograficzną tego pojazdu, jak i zeznaniami jego właściciela M. S.. Tylko co do podawanej przez tego świadka i jego syna wysokości szkody Sąd miał pewne wątpliwości, skoro samochód ten był zakupiony za kwotę 5000 zł, a ze zdjęć pojazdu nie wynika jednoznacznie, aby uszkodzenia odpowiadały połowie wartości całego auta, nawet jeśli samochód po zakupie był remontowany, i tym samym przyjęto jedynie w sposób przybliżony, wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy, że wartość spowodowanych przez oskarżonego uszkodzeń wynosiła około 2500 zł.

Wyjaśnieniom oskarżonego dano wiarę tylko w niewielkim zakresie, to jest w takim, w jakim były one zgodne z zeznaniami D. S.. Biorąc bowiem pod uwagę zeznania tego świadka, zeznania pozostałych świadków, zasady doświadczenia życiowego i dalsze zachowanie oskarżonego, kiedy doszło między nim i D. S. do szarpaniny, po której oskarżony zbiegł z tego miejsca, niewiarygodne były jego wyjaśnienia, że to za zgodą D. S. wsiadł do tego samochodu i przez zupełny przypadek ruszył tym pojazdem nie mając zamiaru nigdzie nim stamtąd odjechać. Takie twierdzenia oskarżonego należało uznać jedynie za przyjęty sposób obrony mający umożliwić mu uniknięcie odpowiedzialności karnej za zarzucany czyn.

Dotychczasowa karalność oskarżonego i fakt, że nie odbywał orzeczonej kary pozbawienia wolności, także nie budziła wątpliwości i w tym zakresie oparto się na dokumentach urzędowych w postaci danych o karalności oskarżonego

(karcie karnej), zapisku urzędowym z poczynionych ustaleń w Sekcji Wykonawczej SR w Brzegu, odpisie wyroku skazującego i aktach sprawy (...)Sądu (...)

Tym samym można było stwierdzić, że oskarżony R. K. swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 13 czerwca 2013 r. w miejscowości K., woj. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu osobowego m-ki A. o nr rej. (...). (...) w ten sposób, iż po uruchomieniu silnika przy użyciu oryginalnego kluczyka i wjechaniu autem w ogrodzenie terenu posesji nr (...), spowodował uszkodzenie powłoki lakierniczej obydwu drzwi po stronie kierowcy, przednich błotników, maski i zderzaka oraz halogenu przeciwmgielnego, przy czym wartość spowodowanych uszkodzeń wyniosła około 2500 zł na szkodę M. S., wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 289 § 1 kk.

Sąd uniewinnił go natomiast od części zarzutu w zakresie dotyczącym porzucenia tego pojazdu w staniu uszkodzonym, gdyż, zdaniem Sądu, oskarżony nie porzucił tego pojazdu. Przeciwnie, gdy oskarżony wjechał w ogrodzenie i wysiadł z tego samochodu, to został zatrzymany przez posiadacza tego pojazdu D. S.. Doszło między nimi wówczas do szarpaniny, a oskarżony uciekł następnie najwyraźniej z obawy przed tym, aby nie zostało ujawnione w sposób pewny, że kierował wówczas tym samochodem w stanie nietrzeźwości alkoholowej.

Wskazać trzeba, że w świetle orzecznictwa i literatury „porzucenie pojazdu” to pozostawienie go przez sprawcę w taki sposób i w takich okolicznościach, że każdy może mieć dostęp do takiego pojazdu (por. wyrok SN z dnia 18 października 1983 r., Rw 826/83, OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 55; Kunze, Zabór..., s. 67; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 392; Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 413 i Mozgawa M. (red.), Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2013).

Zaś w świetle poczynionych w sprawie ustaleń posiadacz tego pojazdu D. S. był tam na miejscu właściwie od razu po tym, jak oskarżony uszkodził ten pojazd i nie było możliwości, kiedy oskarżony uciekł z obawy przed zatrzymaniem przez policję, aby każdy mógł mieć niekontrolowany dostęp do tego uszkodzonego pojazdu, skoro cały czas nadzorował ten pojazd jego użytkownik D. S..

Wymierzona oskarżonemu za przypisane przestępstwo kara pozbawienia wolności nie przekracza stopnia jego zawinienia i odpowiada społecznej szkodliwości tego czynu, przy czym miano tu na uwadze sposób działania oskarżonego, okoliczności popełnienia tego czynu, postać jego zamiaru – zamiar bezpośredni i zachowanie po zdarzeniu.

Za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary nie można było uznać przyznania się oskarżonego do zarzutu, skoro złożył wyjaśnienia, w których faktycznie kwestionował swoją winę. Okolicznością obciążającą była zaś jego dotychczasowa jednokrotna karalność.

Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia przypisanego czynu, którego oskarżony dopuścił się najwyraźniej pod wpływem nagłego impulsu, zakres dotychczasowej karalności oskarżonego oraz jego obecną sytuację życiową, przy czym przyjęty okres próby winien dostatecznie zweryfikować, że przyjęta, co do oskarżonego, pozytywna prognoza kryminologiczna jest trafna i nie wkroczy on już ponownie na drogę przestępstwa.

Celowi temu, jak również zaspokojeniu uzasadnionego interesu pokrzywdzonego, ma służyć orzeczonej wobec oskarżonego środek karny z art. 46 § 2 kk w postaci nawiązki, która ma zrekompensować część strat poniesionych przez pokrzywdzonego, jak również stanowić odpowiednią dolegliwość dla oskarżonego, który musi zdawać sobie sprawę, że wyrządzoną przestępstwem szkodę majątkową należy wyrównać.

Tak orzeczonej całościowo kara będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości w zakresie prewencji ogólnej, natomiast indywidualnie wobec oskarżonego pozwoli na zrozumienie nagannego postępowania i uniknięcie podobnych czynów w przyszłości.

Sąd zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych uznając, że w jego obecnej sytuacji osobistej i materialnej, ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.